

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 376/09-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. októbra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť R. Č., t. č. vo výkone trestu, ktorou namieta porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 57/2008, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. Č. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 6. októbra 2009 doručené podanie R. Č. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorým namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v súvislosti s postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 57/2008.

Z obsahu podania vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 3 T 147/2007 z 25. apríla 2008 bol sťažovateľ oslobodený spod obžaloby za trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1 a 2 písm. a) a b) a 3 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005. Prokurátorka Krajskej prokuratúry v T. podala proti rozsudku odvolanie. Krajský súd vedie odvolacie konanie pod sp. zn. 2 To 57/2008. Sťažovateľ namieta, že krajský súd dosiaľ nenariadil pojednávanie napriek tomu, že dvakrát písomne požiadal o určenie termínu. Na tieto žiadosti nedostal žiadnu odpoveď.

Sťažovateľ uviedol, že t. č. sa nachádza vo výkone trestu odňatia slobody za iný trestný čin, a vzhľadom na to, že označené konanie krajského súdu nebolo právoplatne skončené, nemôže mu byť udelená ako disciplinárna odmena vychádzka, voľné opustenie útvaru alebo preradenie do otvoreného oddelenia.

Podľa názoru sťažovateľa dochádza k porušovaniu práva na prejednanie jeho veci v primeranej lehote, a preto žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho práva a prikázal vo veci konať.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Hoci podanie sťažovateľa nespĺňa náležitosti podľa § 20 a § 50 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ústavný súd podľa jeho obsahu usúdil, že zámerom sťažovateľa bolo podať sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nespĺnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa sťažovateľa dochádza postupom krajského súdu k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

V konaní o sťažnosti vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nečinnosťou všeobecného súdu považuje ústavný súd za účinný prostriedok nápravy namietaného protiprávneho stavu, ktorý má sťažovateľ k dispozícii pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, sťažnosť na prietahy v konaní podľa § 62 ods. 1 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“). Účinnosť takého právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými prietahmi v súdnom konaní potvrdzuje aj znenie zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sudcoch“), ktorý vo viacerých ustanoveniach (§ 2 ods. 2, § 30

ods. 4, § 52 ods. 1) zdôrazňuje povinnosť sudcu konať bez zbytočných prietáhov a ustanovuje za také prietahy aj disciplinárnu zodpovednosť (§ 116 a § 118 zákona o sudcoch).

Zo sťažnosti a zistení ústavného súdu, ktorý si overil tvrdenia sťažovateľa na krajskom súde, vyplýva, že trestná vec sťažovateľa bola predložená krajskému súdu 13. júna 2008. Od 1. februára 2009 došlo k zmene zákonného sudcu. Krajský súd určil 7. októbra 2009 termín verejného zasadnutia o odvolaní na 12. november 2009.

Sťažovateľ podal krajskému súdu dve podania označené ako sťažnosť pre nečinnosť, ani jedno však nebolo adresované predsedovi krajského súdu, a preto mu neboli predložené na vybavenie ako sťažnosti podľa § 62 ods. 1 a nasl. zákona o súdoch.

Vzhľadom na to, že sťažovateľ má v trestnom konaní obhajcu, a teda je mu dostupná kvalifikovaná právna pomoc v odvolacom konaní, ústavný súd nepovažuje podania sťažovateľa, ktoré nespĺňali všetky náležitosti sťažnosti podľa § 62 zákona o súdoch a ktorými sa domáhal nariadenia pojednávania, za vyčerpanie dostupného právneho prostriedku na odstránenie namietanej nečinnosti krajského súdu v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Z tohto dôvodu je daný dôvod na odmietnutie sťažnosti pre neprípustnosť.

Pri posudzovaní sťažnosti, ktorou je namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd vychádza zo svojej judikatúry, podľa ktorej nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie tohto základného práva. Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach vyslovil, že „ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ (II. ÚS 63/05).

Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné

kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (I. ÚS 27/02, I. ÚS 197/03, I. ÚS 38/04).

Podľa názoru ústavného súdu, berúc do úvahy povahu odvolacieho konania, jeho doterajšiu dĺžku v tomto konkrétnom prípade a skutočnosť, že krajský súd už nariadil termín verejného zasadnutia o odvolaní, nemožno po posúdení všetkých okolností prípadu v tomto štádiu konania dospieť k záveru, že zistená nečinnosť v postupe krajského súdu má za následok neprimerané predĺženie odvolacieho konania. Ústavný súd je toho názoru, že namietaný postup krajského súdu v odvolacom konaní by neumožňoval po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vysloviť porušenie základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, a preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na to, že ústavný súd zistil dôvody na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, nevyzýval už sťažovateľa na odstránenie nedostatkov jeho podania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. októbra 2009